

Kolozsv. jan. 28. 1861. K. 513/43.

Nevénél többre becsülendő hazafi és szerkesztő ur!

A „dulcis odor”-al mellyel esélyvégezzetek érdemtelennül
tegyétek meltoztatott, felettébb nagy köszönettel
veszem és illő helyre disponálva, ezemel bátor
vagyok némi semmiséget küldeni. Egyszermind en,
fedje meg nehem bizonyos egészségnyi pontot kikötését.

1. Et mit én jónak tartanék, azt azért a vért. saját nére-
tői s körülményei szerint tarthatja nem jónak, s azért
szívenkedjek ön minden küldeményre néve magát min-
den, még barátságos kötelesség alól is magát feloldozva
tekinteni.

2. Ha nehézségei nem az egészet vagy nagyobb részt, hanem
egy egy vonást illetnének, melyek t. i. kérges filit vagy
érzést bántanák, tessék minden további alkudozáson
kívül az illető helyet a logikai kapcsolat megszakadása
elkerültével megöröspajlásolni.

3. Ha pedig az egész cikket nem találja esztendőnek,
ne tarthatassék azonnal a nyílt postában közölni ily for-
mán: „W. Kol. à disposition.”

Ha visszelt barátunk Cs. d. velem ezen pontot szerint eslek,
veik vala mindonha, igaz sok kellemetlen érzelmektől meg-
mentea volna sugam. Én oly szerencsétlen voltam, hogy min-
den cikket mellyet a szemlébe írtam egy vagy más okból
nem tesszett neki. Ha rögtön visszaküldöz volna, minden
nehéztelés nélkül sőt köszönettel fogadom s rendelkezem vele
a mint tudot. Így pedig egy évig s tovább kürd magával,
míg aldozatot hoz a barátságának, s ezzel bizony a leg-
nagyobb barátságatlanságot teszi. Én azért hogy folyóiratba
dolgozom, sem kéhan sem hanyagul dolgozom, de még
is van olyan munkám mindig valami közzébe szerezet,
melyet a hátrátétel elvételével vele s ezzel a szerzőnek
bizony

bizony valami örömet nem csinál a szerkesztő.
 Ez utóbbiakat nem találhat mondani hogy Péter is
 vegye magára, hanem Farkasnak azért, hogy
 ha nem javozza, mutassa meg elutalnak,
 kinek hogy egyenesen gravaminatis levelet írjak
 a tárgyban én is oly rég küldöm megamul,
 mint először én szépségt barátom-erikém kiadásával.

Kedveseit tiszteli

Dr. Vassai

[Handwritten flourish]

U. d. Majd elfeledek: Értekezésem az I. számát bizonyosan egy II. talán egy III. fogja elfogadás esetében követni. Ez esetben is ha úrat helye lesz, tessék me várákora a II. ra, mert az értekezésem a maga idejében; különben is az én nekik és nem neveztem erikém közt ha pausa áll is be, még jó!

Budapesti
 1889. május 6.